

Přepis scénáře reportáže o Josefu Buškovi

Josef Bušek se narodil roku 1956 v Domažlicích a je školníkem na ZŠ Palmovka v Praze. Vyrůstal se dvěma bratry, se kterými prožili krásné dětství.

„Dětství krásný, neznali jsme co je panelák, vlastně jsme bydleli na vesnici, ve velkém domě. Tak jsme mohli kamkoliv, měli jsem za sebou zahradu, za zahradou řeku, v řece ryby. Takže si dovedete představit, že tyhle věci nám nebyly cizí. Co se týká rodičů, tak strach byl jenom, abychom se neutopili a aby nám nalezené výbušniny neutrhaly ruce.“

Jako dítě z pohraničí se totiž nevyhnul spoustě nevybuchlé munice. Tu později vyměnil za dýky, protože v devatenácti nastoupil na vojnu, kde dostal zajímavou funkci - vrhač nožů.

„Přišel četař a řekl ty, ty, ty a ty, jdeme, jo, a šli jsme na kraj pole a četař řekl seberte si každé plný hrsti kamení, tak jsme sebrali šutry a on říkal házejte do pole. A on takhle nás sledoval a kdo dál. No a ten kdo hodil nejdál, tak pak řekl ty, ty, ty a ty máte největší švih v rukou půjdete se mnou. A třeba tři hodiny jsme házeli dýkama.“

Po vojně začal pracovat jako topič u jedné firmy, kde se naučil cizím jazykům, například anglicky. Díky tomu jezdil často do zahraničí. K jeho velkým a oblíbeným cestám patří Kanada. Tam se dostal, protože zachránil svého kolegu, který pocházel ze Sovětského svazu.

„Já jsem mu trochu poradil, protože dostal povolávací rozkaz. V té době Sovětský svaz bojoval v Afgánistánu, tak jsem měl strach. Tak tenkrát jsem mu řekl, co a jak a on utekl. Utekl do Rakouska. On mi potom byl hrozně vděčnej a říkal, až se o bude hodit, tak tě pozvu.“

Nejhezčí vzpomínky má na návštěvu Berlína.

„Čirou náhodou jsem tam potkal dva americký vojáky, se kterýma jsem se seznámil. Nějaký holky tam taky přišly, nějaký indián z Chile tam byl. Vytvořili jsme takovou skupinu, kdy jsme teda ten Berlín spolu prolezali. Docela jsme si to užívali. Vždycky jsme se sešli v tom Palace Hotelu už na snídani, tam jsme vegetili a zase jsme šli nějak a zase se tam sešli. Někdy šel každé zvlášť, někdy spolu. To byl takovej zážitek, takovej plnej intenzivních zážitků a legrace.“

Josef Bušek je velký romantik a svou životní lásku, paní školníkovou pozval na první rande na magické datum: 6. 6. v šest hodin večer. Jeho

druhou velkou láskou a vášní jsou včely, kterým se věnuje už nějaký pátek. A jak se náš dobrodružný pan školník vlastně stal školníkem?

„Palmovka si dala inzerát na školníka, já ho nečetl. Přečetla ho Věra a teď jsme se o tom bavili a říkám: Já tam nejdu, jsi blázen nebo co?? Já jsem měl úplně jiný dobrodružnější představy. Že někam pojedeme do Amsterdamu nebo takhle, nebo někde se usadíme jinde zkrátka třeba. Mě to nějak tady nebralo v Čechách.“

Pro Josefa Buška ale dobrodružství s prací školníka rozhodně neskončilo. Dodnes zažívá spoustu dobrodružných momentů. Jeho vyprávění bylo neuvěřitelně barvitě a zajímavé. Zakončil ho slovy: Nikdy neříkej nikdy.